

Sygn. akt IV CSK 625/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. M. P.-B.
przeciwko M. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 - nie publ.). Przyjmuje się, że celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest jedynie wyknięcie oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz wykazanie, iż naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 - nie publ.). Skarżąca wyводу takiego nie przedstawiła; podjęła natomiast niedozwoloną polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sady orzekające w sprawie (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).